

[Glistrup.]

fjed bedre, og derfor kan fremskridtspartiet også på dette punkt støtte finansministerens forslag.

Christophersen (V):

Baggrunden for de forslag, som vi her skal drøfte om ændringer i ligningsloven, er jo de politiske begivenheder, som i løbet af november og december viste, at der ikke længere er noget flertal for det forlig, der blev indgået mellem S og SF på det boligpolitiske område. Derfor er det klart, at nu må der findes en anden løsning på de boligpolitiske problemer. Det er jo også allerede tilkendegivet af statsministeren i går, at regeringen vil stræbe frem mod en ny langsigtet boligløsning. Derfor er der jo en vældig god logik i det forslag, som finansministeren har fremsat om at føre situationen på ligningslovens område tilbage til den situation, der gjaldt, før S og SF gennemførte deres forslag i juni måned.

Jeg skal ikke gøre dette til en boligpolitisk debat. Vi får nok lejlighed til senere i denne samling at beskæftige os med boligpolitikken. Jeg skal kun sige et par enkelte, mere principielle ting. Det er klart, og det sagde jeg allerede i mit indlæg i forgårs i den debat, vi havde om statsministerens erklæring, at skal man nå frem til en fornuftig, holdbar, langsigtet boligpolitisk løsning, ja, så forudsætter det, at en række partier deltager positivt i forhandlingerne. Vi kan ikke én gang til arbejde os frem til en situation, hvor et så væsentligt område belægges med love og bestemmelser, som kun et yderst spinkelt flertal kan tilslutte sig. Derfor må der altså findes en løsning, som er så holdbar, at både ejere og lejere, boligselskaber og virksomheder og beskæftigede i byggesektoren kan disponere efter, at disse regler de vil holde. Det er lige så klart, at hvis man skal nå frem til en sådan holdbar løsning, som et rimeligt flertal står bag, ja, så må det være en løsning, der er præget af en balance mellem de forskellige boligformer. Det må være en løsning, som også er præget af en balance mellem de regler og de forudsætninger, hvorunder man må arbejde i forskellige landsdele. Det må efter venstres opfattelse, og det tror jeg er en opfattelse, som mange i denne sal vil dele, være en løsning, der indebærer en gradvis nedbringelse

af den subsidiering, man giver til boligsektoren. Det må endelig være en løsning, der er præget af en liberalisering, en frigørelse af boligområdet. Jeg skal ikke sige mere om dette.

Nu må regeringen naturligvis have tid til at udarbejde sine langsigtede boligpolitiske forslag, og så må vi drøfte dem her i folketinget og sikre, at de når frem til en afslutning, som er så tilfredsstillende, at den opfylder de betingelser, jeg tidligere nævnte.

Allerede af de grunde, jeg her har nævnt, er det klart, at der er idé i det forslag, finansministeren har fremsat. Det går simpelt hen ud på, at man nu fører situationen for parcelhusene tilbage til den situation, der gjaldt i 1973. Det er jo rimeligt, for parcelhusreglerne var stort set, hvis vi lige ser bort fra ophævelsen af momsrefusionen, den eneste del af S' og SF's boligaftale, der blev omsat til virkelighed. Det ville være ganske urimeligt, hvis man lod denne del blive stående, mens man så for de øvrige emners vedkommende tog fat på nye drøftelser. Det fremgår også ganske klart af regeringens tiltrædelseserklæring, at ligesom den nu kommer med disse forslag, hvor den fører parcelhusenes situation tilbage til 1973-situationen, vil regeringen afstå fra at genfremsætte den tidligere regerings forslag om et udlejningsbidrag i den private og den almennyttige boligmasse. Heri ligger der netop en afbalancering; ligesom man fører situationen for parcelhusene tilbage, undlader man at ændre den situation, som gælder for udlejningsboligerne. Det er klart, at dette er en midlertidig løsning. Den må forudsætte, at vi snart kommer i gang med de langsigtede boligpolitiske drøftelser.

Men der er også nogle realitetsgrunde til at ændre ligningsloven netop på dette tidspunkt. Som finansministeren understreger i sin fremsættelse, befinder vi os i en situation, hvor netop boligtagernes udgifter øges, og hvor der samtidig er usikkerhed omkring produktion og indkomster. Og i venstre mener vi, at det er rimeligt at argumentere sådan, at det ikke i et år, hvor opvarmingsudgifterne vil stige meget stærkt, og hvor der kan indtræde problemer for beskæftigelsen og for indkomstdannelsen, kan være rigtigt derudover at påføre specielt husejerne den økonomiske byrde, som hr. Egon Jensen altså også, da han talte om